

I.WYROK

II.WIMIENIU

III.RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 maja 2015r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w Wydziale IV Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Leszek Matuszewski

Protokolant: st. prot. sąd. M. K.

po rozpoznaniu w dniu 4 maja 2015r. sprawy **A. S.** obwinionego o popełnienie wykroczenia z art. 51 § 1kw, na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w P. z dnia 4 lutego 2015r. w sprawie o sygn. akt VIIIW 237/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uniewinnia obwinionego od popełnienia przypisanego mu wykroczenia,

II. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

L. M.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy Poznań-Stare Miasto w P.wyrokiem z dnia 4 lutego 2015 roku, sygn. akt VIII W 237/14 uznał obwinionego **A. S.** za winnego tego, że w dniu 8 stycznia 2014 roku o godzinie 00:45 w P.przy ulicy (...)jako osoba odpowiedzialna za lokal (...) ul. (...)w P.głośno odtwarzał muzykę, czym zakłócił ciszę i spoczynek nocny pani M. D.oraz panu M. H. (1), tj. wykroczenia z art. 51 §1 k.w. i za to na podstawie powołanego przepisu wymierzył mu karę 300 złotych grzywny.

W ostatnim punkcie wyroku, na podstawie art. 118 § 1 k.p.s.w. w związku z §1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia zasądzono od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 100 zł, a na podstawie art. 21 ust. 2 w związku z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych wymierzono mu opłatę w kwocie 30 złotych.

Z powyższym wyrokiem nie zgodził się **obrońca obwinionego**, składając apelację. Obrońca zarzucił orzeczeniu:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający bezpośredni wpływ na treść wydanego wyroku poprzez niewłaściwe przyjęcie, że;

a) obwiniony odtwarzał głośno muzykę, czym zakłócił ciszę i spoczynek nocy pani M. D. oraz panu M. H. (2)

b) w sypialni mieszkania położonego pod numerem 5 przy ulicy (...)drżały szyby i była słyszalna muzyka, czego powodem miała być muzyka grana w (...), podczas gdy powyższe wynikało z zeznań pokrzywdzonych, mających bezpośredni interes w rozstrzygnięciu przedmiotowej sprawy i nie znajduje potwierdzenia w zeznaniach świadków ani w innych dowodach przeprowadzonych w sprawie, a ponadto błędnie przyjęto, że to muzyka z klubu (...)była przyczyną drżeń;

c) po interwencji policjantów muzyka została ściszona, a po około 15 minutach zgłośniona, co nie znajduje potwierdzenia w żadnych wiarygodnych dowodach, w szczególności brak jest pomiarów potwierdzających powyższe twierdzenie;

d) drgania i hałasy spowodowane zostały przez muzykę wydobywającą się z klubu (...) oraz przyjęcie, że w klubach znajdujących się bezpośrednio pod mieszkaniem nr (...) nie prowadzą działalności związanej z organizowaniem imprez tanecznych, gdy w rzeczywistości kluby te organizują zabawy taneczne, co z całą pewnością związane jest z odtwarzaniem muzyki tanecznej;

e) muzyka latynoamerykańska grana w (...) emitowała niskie tony w taki sposób, że powodowała drżenie okien w mieszkaniu (...) budynku (...) przy ul. (...), podczas gdy z wiedzy ogólnej i doświadczenia życiowego wynika, że w muzyce latynoamerykańskiej brak jest takich instrumentów rytmicznych, które mogłyby być źródłem dużych drgań, gdyż najczęściej używa się tam kontrabas i instrumentów perkusyjnych takich jak kongi, marakasy, bongosy;

f) kluby znajdujące się w bezpośrednim sąsiedztwie (...) tj. (...) oraz (...) nie organizują imprez tanecznych, gdy w rzeczywistości kluby te organizują imprezy o charakterze tanecznym w związku z czym istnieje duże prawdopodobieństwo, że drgania zostały wywołane przez działalność tychże klubów,

2. obrazę przepisów postępowania mających wpływ na treść wydanego orzeczenia poprzez:

a) naruszenie dyrektywy postępowania art. 8 k.p.w. w związku z art. 4 k.p.k. zgodnie, z którą organy prowadzące postępowanie karne są obowiązane badać oraz uwzględniać okoliczności przemawiające zarówno na korzyść jak i niekorzyść oskarżonego poprzez pominięcie w przedmiotowej sprawie obowiązku działania na korzyść oskarżonego przejawiające się w naruszeniu art. 39 §1 k.p.s.w. poprzez oddalenie wnioskowanego przez obwinionego dowodu z zeznań świadka P. N. poprzez uznanie, że w świetle przeprowadzonych dowodów przesłuchanie tego świadka nie jest konieczne i wniosek ten zmierza do wydłużenia postępowania, gdy w rzeczywistości zeznania tego świadka były ważne dla prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy potwierdziłyby wersję zdarzeń prezentowaną przez obwinionego oraz wpłynęłyby na wynik niniejszego postępowania;

b) ocenę zgromadzonego materiału dowodowego z pominięciem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego wbrew dyspozycjom z art. 8 k.p.s.w. w związku z art. 7 k.p.k. poprzez naruszenie art. 34 k.p.w. i niewzięcie pod uwagę całokształtu okoliczności mających znaczenie dla rozstrzygnięcia

c) dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów, w konsekwencji błędną ocenę materiału dowodowego, co doprowadziło do uznania winy obwinionego, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że obwiniony nie dopuścił się zarzucanego mu czynu, w szczególności poprzez uznanie wyjaśnień obwinionego za częściowo niewiarygodne oraz uznanie zeznań świadka M. H. (2) oraz świadka M. D. za w pełni wiarygodne, co uznać należy za błędne, z uwagi na to, że strony pozostają ze sobą w wieku konfliktach sądowych, a dowody, na których oparł się Sąd pochodzą tylko z zeznań osób bezpośrednio zainteresowanych wynikiem postępowania i nie znajdują poparcia w żadnym innym materiale dowodowym;

d) naruszenie art. 8 k.p.w. w związku z art. 9 §1 k.p.k. poprzez niepodjęcie dalszych czynności wyjaśniających z urzędu, pomimo braku ustalenia prawdziwości faktów istotnych dla sprawy, w szczególności w zakresie ustalenia, czy możliwe jest, aby w nocy 8 stycznia muzyka o charakterze latynoamerykańskim odtwarzana w klubie (...) mogła emitować takie pasmo dźwięków niskich, które było powodem drgań w nieruchomości sąsiedniej o numerze (...) w mieszkaniu (...);

e) uznanie, iż obwiniony jest winny zarzucanego mu czynu, pomimo, że materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie nie daje podstaw do jednoznacznego przyjęcia takich ustaleń

f) działanie wbrew dyspozycjom art. 8 k.p.w. w związku z art. 5 § 2 k.p.k. poprzez pominięcie dyrektywy, zgodnie, z którą nie dające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na korzyść podsądnego.

Apelujący wniosł o zmianę zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego Poznań-Stare Miasto w P., VIII Wydział Karny z dnia 4 lutego 2015 roku poprzez uniewinnienie obwinionego od zarzucanego mu czynu i obciążanie kosztami postępowania za obie instancje Skarbu Państwa, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania.

M. H. (1) wystosował odpowiedź na apelację obrońcy obwinionego, wnosząc o utrzymanie wyroku w mocy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy obwinionego A. S. okazała się konieczna prowadząc do kontroli odwoławczej, skutkującej uniewinnieniem obwinionego przez Sąd odwoławczy od przypisanego mu wykroczenia.

Powodem zmiany zaskarżonego wyroku i uniewinnienia obwinionego od popełnienia przypisanego mu wykroczenia jest okoliczność, że w ustalonym zachowaniu A. S. Sąd odwoławczy nie dopatrzył się działania w formie wybryku, koniecznego do wyczerpania znamion wykroczenia z art. 51§ 1kw.

Z uwagi na powyższe odnoszenie się do zarzutów zawartych w apelacji jest bezprzedmiotowe.

Na wstępie należy podkreślić, że obowiązkiem Sądu meriti rozpoznającego sprawę o wykroczenie jest dążenie do ustalenia, w zakresie rozpoznawanego zdarzenia historycznego- prawdy materialnej. Obowiązkiem organu wyrokującego jest zatem ustalenie faktów istotnych dla orzeczenia, i to z taką dokładnością, która pozwala na trafne zastosowanie prawa materialnego. Przypisanie winy i sprawstwa, co do zarzucanego wykroczenia powinno nastąpić zatem dopiero po ustaleniu ponad wszelką wątpliwość wszystkich znamion podmiotowych i przedmiotowych zarzucanego czynu zabronionego. Warunkiem ukarania osoby postawionej w stan oskarżenia jest wykazanie, iż jej zachowanie wyczerpywało znamiona czynu określonego w przepisie ustawy karnej, przyjętym za podstawę ukarania.

Sąd odwoławczy zwraca uwagę, że zgodnie z przepisem art. 51 § 1 k.w., wykroczenie zarzucane podsądnemu popełnia ten tylko kto krzykiem, hałasem, alarmem lub innym wybrykiem zakłóca spokój, porządek publiczny, spoczynek nocny albo wywołuje zgorszenie w miejscu publicznym, Przez wybryk, od wystąpienia, którego uzależniona jest odpowiedzialność za rzeczony wykroczenie, rozumie się w zasadzie każde zachowanie, które odbiega od przyjętego zwyczajowo w danym miejscu, czasie i okolicznościach, przy czym ogólne pojęcie wybryku nie może być utożsamiane ze skutkami, które on powoduje; skutki te stanowią warunek karalności wybryku, a nie są jego istotą. znajdujących się w miejscach dostępnych dla nieokreślonej liczby osób, M. Bojarski (w:) M. Bojarski, W. Radecki, Kodeks wykroczeń. Komentarz. Warszawa 2000. s. 241-246). Wybryk to zachowanie, jakiego wśród konkretnych okoliczności czasu, miejsca i otoczenia, ze względu na przyjęte zwyczajowo normy ludzkiego współżycia nie należało się spodziewać, które zatem wywołuje powszechnie negatywne oceny społeczne i uczucia odrazy, gniewu, oburzenia (zob. wyrok SN z dnia 2 grudnia 1992 r. III KRN 189/92, LEX nr 162227).

Istota "wybryku" stypizowanego w art. 51 § 1 k.w. uzależniona jest od szczególnych znamion strony podmiotowej, charakteryzującej się umyślnym okazaniem przez sprawcę lekceważenia dla norm zachowania się. (zob. wyrok SN z dnia 30 września 2002 r., III KKN 327/02, LEX nr 55571). Przypisanie obwinionemu zarzucanego występkę jest zatem dopuszczalne dopiero po wykazaniu, że osoba odpowiedzialna za prowadzenie klubu muzycznego, którego istotą jest organizowanie imprez muzycznych i tanecznych, w sposób umyślny emituje głośną muzykę, aby w ten sposób zakłócać ciszę nocną. W ocenie Sądu Okręgowego, dowody ujawnione w toku przewodu sądowego nie zezwalają na tego rodzaju ustalenia, co do strony podmiotowej inkryminowanego wykroczenia.

Nie budzi wątpliwości, że lokal rozrywkowy (...)generuje dźwięki, które mogą być dokuczliwe w porze spoczynku nocnego dla pobliskich mieszkańców. Wprawdzie w realiach przedmiotowej sprawy nie zostały przeprowadzone stosowne pomiary, które w obiektywny sposób, precyzyjnie wykazałyby rodzaj i natężenie dźwięków słyszalnych w mieszkaniu pokrzywdzonych, to wydaje się, że nie ma racjonalnych podstaw do kwestionowania relacji pokrzywdzonych, że te odgłosy były dla nich uciążliwe. Czy były to odgłosy muzyki wydobywające się jedynie z klubu (...)czy także z innych klubów funkcjonujących w pobliżu, obiektywnie tego ustalić się nie da, a kategoryczne w tym zakresie twierdzenia pokrzywdzonych mogą być jedynie ich subiektywnym odczuciem.

Jednakże z powyższego ustalenia, że Klub (...)emituje dźwięki, które mogą być uciążliwe dla pokrzywdzonych i innych okolicznych mieszkańców, nie wynika automatycznie że obwiniony dopuścił się zarzucanego mu czynu zabronionego. Należy podkreślić, że wykonywanie przez klub muzyczny działalności gospodarczej polegającej na prowadzeniu

impresz rozrywkowych realizuje się poprzez głośne emitowanie muzyki, i to w porze nocnej. Właśnie w ten sposób, wyżej wymienione podmioty gospodarcze realizują swoje cele, tj. dostarczają przybyłej klienteli rozrywki i uzyskują z tego tytułu dochody. W realiach przedmiotowej sprawy nie wykazano żadnych okoliczności, które świadczyłyby o tym, że klub (...)działał niezgodnie ze swoim przeznaczeniem lub swoimi zezwoleniami na prowadzenie w takim miejscu tego rodzaju działalności gospodarczej. Klub ten, jak wynika z ustaleń faktycznych Sądu został wygłuszony aby ograniczyć wydobywanie się z jego wnętrza hałasów. (ustalenie zawarte na stronie 2 uzasadnienia – ostatnie zdanie)

W ocenie Sądu Okręgowego, obwinionemu jako osobie odpowiedzialnej za prowadzenie klubu, przyświecał motyw prowadzenia działalności gospodarczej, a nie zakłócania sąsiadom spoczynku nocnego. Muzyka była emitowana w normalnych godzinach funkcjonowania klubu (...), tj. w późnej porze nocnej w celu zapewnienia rozrywki gościom lokalu. Nieuchronnie tego rodzaju działalność klubu położonego kamienicy w centrum miasta utrudnia, a niekiedy wręcz uniemożliwia odpoczynek nocny jego sąsiadom.

W podobny sposób można oceniać działalność innych przedsiębiorstw nieuchronnie generujących hałas, czasami w istotnym wymiarze, w ramach prowadzonej działalności jak np. komunikacji miejskiej, kolejowej, lotniczej itp. i zakłócających odpoczynek nocny osobom zamieszkujących przy trasach przejazdu tego rodzaju środków komunikacji lub w pobliżu lotniska. Nie budzi przecież wątpliwości, że dźwięk przejeżdżającego w nocy tramwaju czy pociągu czy hałas w postaci dźwięków ostrzegawczych wydawanych przez te pojazdy może i zapewne stanowi dla części okolicznych mieszkańców istotną dolegliwość, zwłaszcza w porze nocnej. Podobnie wygląda sytuacja w przypadku dużych zakładów produkcyjnych w których praca odbywa się na trzy zmiany. Tego rodzaju przedsięwzięcia gospodarcze również mogą emitować w nocy hałas. W określonych przypadkach hałas ten może utrudniać spoczynek nocy okolicznym mieszkańcom..

W tej sytuacji, nie można odpowiedzialnie stawiać obwinionemu zarzutu rażącego okazywania lekceważenia dla elementarnych norm współżycia społecznego. Zdaniem Sądu II instancji, postępowanie obwinionego mieściło się w granicach prowadzonej przezeń działalności gospodarczej i w ramach uzyskanych na tego rodzaju działalność zezwoleń.

Tego rozumowania nie zmieniają częste interwencje policji w klubie prowadzonym podsądnego z racji zawiadomienia Policji przez pokrzywdzonych o hałasach, wydobywających się z lokalu. Dowodzą one jedynie tego, że działalność klubu była uciążliwa dla osób wnoszących o interwencję, a nie zamiaru popełnienia przez obwinionego zarzucanego występku.

Niczego nie zmienia to, że obwiniony po odejściu interweniujących policjantów zwiększył głośność emitowanej muzyki. Nie wiadomo przecież, o ile zwiększył się wówczas poziom decybeli i czy świadczy to o lekceważeniu przez podsądnego ciszy nocnej. Świadkowie mogli subiektywnie odbierać jako istotne zwiększenie głośności, choćby nieznaczne zwiększenie poziomu decybeli w klubie (...). Ustalenie na ile zwiększyła się głośność muzyki i czy świadczy to o nagannej postawie podsądnego, wymagałoby przeprowadzenia stosownej ekspertyzy uwzględniającej poziom głośności dźwięków z lokalu (...)w inkryminowanym okresie. Przeprowadzenie tego rodzaju dowodu jest na obecnym etapie niemożliwe.

W tym układzie procesowym, jedynym logicznym wnioskiem jest uniewinnienie podsądnego od zarzutu popełnienia przypisanego mu wykroczenia.

Jest poza sporem, że działalność takich lokali może być istotnie uciążliwa dla osób zamieszkujących w ich sąsiedztwie i faktycznie utrudniać im spoczynek nocny. Osoby mieszkające w sąsiedztwie tego rodzaju uciążliwej działalności gospodarczej powinny przedsięwziąć stosowne kroki na drodze postępowania administracyjnego lub cywilnego celem realizacji swoich praw, w tym prawa do nocnego wypoczynku. Upoważnione organy administracji publicznej lub orzeczenia sądów cywilnych mogą nakazać osobie prowadzącej tego rodzaju uciążliwą działalność podjęcie tego rodzaju kroków, tak aby zmniejszyć uciążliwość dla innych osób, wynikającą z jego działalności lub w określonej sytuacji doprowadzić do zamknięcia tej działalności.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy:

I. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uniewinnił obwinionego od zarzutu popełnienia przypisanego mu wykroczenia,

II. kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

SSO Leszek Matuszewski